

De la multistructură și multispațiu la “recepționarea multidimensională estetică și paradoxistă Smarandache”

Ștefan Vlăduțescu

Paradoxismul funcționează după regula de inferare care spune “totul este posibil, chiar și imposibilul”. Această regulă de inferare este continuă, repetabilă și constantă. Este deci logică și, prin urmare, universală. Ea constituie cel mai productiv aparat de generare a emergențelor.

În raport de obiectul de plecare, aplicarea inferenței Smarandache conduce la provocarea neutralității. Are loc o fisiune semnificațională din care rezultă un produs de emergență. Se știe că emergența este procesul în cadrul căruia din acțiunea – interacțiunea – tranzacția mental-energetică rezultă în mod necomputațional un produs dintr-o categorie superioară celor care produc evenimentul. Provocarea entităților energetice, materiale sau informaționale conduce la forme emergente surprinzătoare. Din perspectiva auto-centrată a elementelor ce au contribuit la fisiunea nucleară, bomba atomică este o emergență.

Florentin Smarandache provoacă universul să semnifice și apoi observă și consemnează emergența. Emergența în general are la bază inferența declanșatoare Smarandache: ceea ce reiese este peste calitatea a ceea ce se află în prealabil implicat în proces. Emergența este o calitate imprevizibilă. Provocarea n-are o idee despre reacția la provocare.

În artă, Paradoxismul este teoria estetică smarandachiană. El este o emergență. Mai mult, este o stare de emergență, o permanent generatoare de paradox. Domeniul estetic al paradoxului este extins. Funcția estetică aparține minții și sufletului subiectului estetic. El este cel ce percepe estetic. Este însă un observator. Paradoxismul poate lucra (1) la percepția estetică a subiectului perceptiv, (2) la universul estetic de discurs ce alcătuiește obiectul estetic și (3) la contextul hermeneutic ce-i cuprinde și-i traversează pe cei doi poli, principali: subiectul și obiectul estetic.

Florentin Smarandache provoacă, mai întâi, subiectul estetic. Astfel se clarifică elemente de deontologie estetică. În cadrul “Unification of Art Theories (UAT)”. Florentin Smarandache se ocupă prioritar de arsenalul tehnic de care poate și trebuie să dispună un artist și de care este necesar să se folosească. “Every artist, arată Florentin Smarandache, should employ – in producing an artwork – ideas, theories, styles, techniques and procedures of making art borrowed from various artists, teaches, schools of art, movements throughout history, but combined with new ones invented or adopted from any knowledge field (science in special literature, etc.) by the artist himself”. (Smarandache F., 2007. *Unification of Art Theories (UAT): Composed, Found, Changed, Modified*. Columbus, OH: American Research Press; p.7).

Avem aici exprimate o ontologie estetică și o metodologie estetică aplicabilă subiectului artistic. Artistul, se spune presupozitional, trebuie să aibă o cunoaștere extinsă a teoriilor, procedurilor, tehnicilor artistice ale mișcărilor artistice și ale artiștilor. Apoi, trebuie să dețină cunoștințe

metodologice, adică un know-how estetic. Pe această bază, el are posibilitatea să-și îmbogățească instrumentarul estetic prin combinarea procedurilor și tehnicilor, prin inventarea ori adoptarea de noi perspective artistice și/sau literare. Acest demers onto-metodologic îl va duce pe artist în situația de a-și crea o poziție nouă față de materia inspirației sale și în raport cu arsenalul estetic tehnico-metodic. Noua poziționare îi va permite să aibă o nouă viziune: va fi stăpânul unei “multi-structure” și observatorul unui “multi-space”. Astfel, al va avea posibilitatea de a fi martorul unei emergențe artistice: va genera o artă hibridă: va da naștere “to a hybrid art” (p. 7).

Dincolo de spontaneitatea paradoxismului, Florentin Smarandache ne arată o sursă de elaborare a artei. Paradoxismul are o componentă de spontaneitate și o alta de elaborare. Ambele sunt generate de regula de inferență paradoxistică Smarandache. Efectul estetic paradoxist al “hybrid art” este unul profund și de noutate.

Hibridizarea este o metodă paradoxistă de permanentă reîmprospătare, resemnificare și reinventare. Are loc pe această cale o extindere perceptivă: sunt angrenate mai multe simțuri. Adăugăm ideii de “hybrid art” (ca rezultatul a situării în “multi-structure” și “multi-space”), ideea de multi-dimensionalitate receptivă. Percepția estetică paradoxistă face apel la mai multe simțuri estetice și le aduce în convergență. Ridică în acest mod percepția estetică la o emergență la care alte mișcări literare nu pot accede. Reținem ca axe primare ale esteticii paradoxiste “multi-structure” și “multi-space” inspiration și “multi-dimensions” reception.